

opusdei.org

Тайната на Велики четвъртък

По време на Тайната вечеря Христос установява тайнството Евхаристия – най-голямото богатство на Църквата. Чрез това тайнство Той изпълнява това, което бе обещал на Своите последователи: „Аз съм с вас през Всички дни до свършека на света" (Мат. 28:20).

28.03.2024

„Пред празник Пасха Исус, знаейки, че е дошъл часът Му да премине от тоя свят към Отца, и понеже беше възлюбил Своите, които бяха в света, Той ги възлюби докрай”^[1]. В този текст свети Йоан съобщава на читателите на своето Евангелие, че този ден ще се случи нещо важно. Това е едно елегантно въведение, което отговаря на написаното от свети Лука: „От сърце пожелах – казва Господ – да ям с вас тази Пасха, преди да пострадам”^[2]. Нека още сега да помолим Светият Дух да ни помогне да разберем всяка фраза и всеки жест на Исус Христос. Защото искаме да живеем един свръхестествен живот, защото Господ ни откри Своето желание да дари Себе Си като храна за душата и защото признаваме, че само Той има „думи за вечен живот”^[3].

Вярата ни кара да признаем заедно със Симон Петър: „*ние повярвахме и познахме, че Ти си Христос, Синът на Бога*“^[4]. И именно тази вяра, съединена с нашата набожност, ни подтиква в тези важни моменти с дръзновение като апостол Йоан – да се доближим до Исус и да склоним глава на гърдите на Учителя^[5], Който обичаше Своите и – както току-що чухме – щеше да ги възлюби докрай.

Колкото и да говорим, езикът е беден, когато се опитва да обясни – дори приблизително – значението на тайната на Велики четвъртък. Независимо от това не е трудно да си представим поне отчасти чувствата, които са изпълвали сърцето на Исус Христос в последната вечер прекарана заедно със Своите преди саможертвата на Голгота.

Помислете за това, което се случва при раздялата на двама души, които се обичат. Те биха желали да бъдат винаги заедно, но се налага – независимо по какви причини – да се разделят. Те биха желали да не се отделят един от друг, ала не могат. Човешката любов – колкото и да е голяма, не е безгранична. Затова се прибягва към символи. Разделящите се си разменят нещо за спомен – обикновено снимки, и то с такива пламенни посвещения, че човек да се чуди как хартията не се е запалила. Те не могат да сторят нищо повече, тъй като силата на създанията не е толкова голяма, колкото любовта им.

Това, което ние не можем, Го може Господ. Исус Христос – съвършен Бог и съвършен Човек, Той не ни оставя символ, но реалност: оставя ни самият Себе Си. Ще отиде при Отец, но ще остане

същевременно с хората. Той няма да ни остави просто един подарък за спомен; няма да ни остави някакво изображение, което с времето овехтява - като снимката, която бързо ще избледнее, пожълтее и ще загуби значението си за онези, които не са споделяли тази любовна раздяла. Докато под видовете на хляб и вино Той наистина присъства, Той е тук – с Тялото Си, с Кръвта Си, с Душата Си и със Своята Божественост...

Св. Хосемария Ескрива, *Исусе, Който преминава*, пар. 83.

[1] Йоан. 13:1.

[2] Лк. 22:15.

[3] Йоан. 6, 68.

[4] Йоан. 6:69.

[5] Срв. Йоан. 13:25.

.....

pdf | документ, генериран
автоматично от [https://opusdei.org/bg-
bg/article/tainata-na-veliki-chetvrtk/](https://opusdei.org/bg-
bg/article/tainata-na-veliki-chetvrtk/)
(02.04.2026)